

Převzav důvody rozhodnutí městského zastupitelstva, zamítl žal. úřad žádost o vrácení dávky z dvou důvodů, a to: 1. že zcizitelka zakalkulovala dávku do zcizovací ceny, nemohouc věděti, že nabyvatel provede nástavbu, takže v případě vrácení dávky docílil by st-l materiální výhody, které podle intence zák. o stav. ruchu má se dostati nabyvateli, 2. že podle vyjádření městského notářského úřadu parcely oné bylo sice stavebně dostatečně využito rozlohově, nikoli však výškově, když provedena nástavba pouze jednoho poschodí, ač podle regulačních předpisů mohla býti nastavěna ještě dvě poschodí.

Co se týče prvního důvodu, stížnost namítá, že je zcela nerozhodno, zda zcizitel dávku do prodejní ceny zakalkuloval a zda mohl věděti, že nabyvatel bude stavěti či nikoliv. Stížnosti nutno přisvědčiti.

V nál. Boh. A 3802/24 vyslovil nss, že nárok na vrácení dávky je v podstatě nárokem z bezdůvodného obohacení a přísluší tomu, na jehož vrub obohacení se stalo. Je nesporno, že st-l resp. jeho právní předchůdce dávku, o jejíž vrácení jde, obci zaplatil; má tedy, předpokládajíc, že jsou dány podmínky osvobození, vůči obci nárok na vrácení dávky bez ohledu na to, zda zcizitelka dávku nabyvateli v prodejní ceně zakalkulovala čili nic, neboť tato okolnost týká se jen soukromoprávního poměru obou smluvních stran mezi sebou.

Co se týče druhého důvodu, připouští žal. úřad, že nástavby jsou zásadně osvobozeny od dávky, resp. že odůvodňují vrácení dávky, a že nástavba patra byla provedena úplně rozlohově, t. j. že nástavba provedena byla na celé již dřívější zastavěné ploše. Zákony č. 209/20, č. 403/22 a č. 35/23 stanoví jako předpoklad osvobození od dávky, aby parcela byla zastavěna »v plné výměře, podle stav. řádu přípustně«, t. j. aby jí bylo rozlohově, plošně plnou měrou stavebně využito (Boh. 4107/21, 4434/25). Že by osvobození převodu bylo podmíněno také tím, aby stavba byla provedena v plném rozsahu co do výšky, cit. zákony nestanoví, a neplatí to ani z pojmu nástavby, jak jej formuluje zákon z 28. prosince 1911 č. 242 ř. z., § 1 č. 3, resp. zák. č. 209/20, č. 403/22 a zák. o stavebním ruchu.

Vycházel-li tedy žal. úřad z právního názoru, že předpokladem vrácení dávky v daném případě jest, aby na trvalí stavbě byla vystavěna ještě dvě poschodí, jest názor ten mylný, stejně jako názor pod 1. uvedený.

Č. 10.480.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Slovensko): Podle dávkového řádu z r. 1922 počíná promlčení dávky pro zcizitele dnem převodu nemovitosti.

(Nález ze dne 6. dubna 1933 č. 6161.)

V ě c: Město Žilina proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podle výpisu z pozemkové knihy města Žiliny prodali manželé Josef a Marie T. smlouvou z 18. července 1922 nemovitosti za-

psané ve vložce č. . . . poz. knihy jmenované obce. K vyzvání z 29. října 1928, doručenému dne 3. listopadu 1928, podali jmenovaní dne 9. listopadu 1928 přiznání k dávce, ve kterémž uplatňovali, že nejsou povinni dávku platiti, poněvadž od kupu uplynulo 5 roků. Platebním rozkazem z 31. srpna 1929 byla jim vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Odvolání jmenovaných bylo jak zastupitelstvem města Žiliny, tak i okresním úřadem v Žilině zamítnuto; v konečné instanci bylo však nař. rozhodnutím dalšímu odvolání vyhověno, a to s tímto odůvodněním: Nesporné jest, že mezi dnem uskutečnění právního jednání, t. j. 18. červencem 1922, a mezi dnem vyzvání k přiznání, tedy dnem 29. října 1928, uplynulo 6 roků, 3 měs. a 11 dní. V daném případě pro promlčení dávky platí ustanovení §§ 189—190 nař. býv. uh. min. fin. č. 50.000/1913, vydaného na základě § 2 zák. čl. VI:1913. Podle § 189 bodu 1 a) tohoto nař. přímé a nepřímé daně a na jejich způsob vybírané státní dávky promlčují se, když se nevyměří za 5 roků ode dne, co předmět daně nebo daní povinný důchodek vznikl. Když podle § 27 dávk. ř. o promlčení dávky platí tatáž pravidla jako o promlčení daní přímých, následuje z toho, že, když v daném případě předmět dávky, tedy koupě (právní úkon), vznikl dne 18. července 1922, promlčecí lhůta uplynula dnem 19. července 1927, a když tedy vyměření dávky na základě tohoto dávkou povinného předmětu zahájeno bylo obcí Žilinou teprve dne 29. října 1928, jest zřejmo, že vyměření započalo až po promlčecí době, což se přičí výše cit. zákonným ustanovením. Bod 1 § 189 nemůže se na dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí uplatňovati, poněvadž se vztahuje na promlčení státního poplatku, kdežto § 27 dáv. prav. zřejmě stanoví, že ohledně promlčení dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí platí ta ustanovení, která se vztahují na promlčení státních daní přímých. V tomto směru jest tedy platný v přítomném případě bod 1. a) § 189 zmíněného nař., resp. zákonů v tomto nař. seskupených.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podaná namítá, že jak v právu historických zemí, tak i v přísluných ustanoveních na Slov. vyslovena jest vedoucí zásada promlčení, že tam, kde má strana povinnost podati oznámení k vyměření ať daně nebo poplatku, promlčuje se vyměřovací právo od splnění této povinnosti. Stížnost neuznal nss důvodnou.

Dávkový řád z 23. září 1920 č. 545 Sb. ustanovoval (§ 27), že o promlčení a zvýšení dávky platí ustanovení zák. z 18. března 1878 č. 31 ř. z., jež se týkají poplatků přímo zapravovaných. Pravidla vl. nař. č. 143/22 ustanovují v § 27, že o promlčení dávky platí táž ustanovení, jako o promlčení daní přímých. Z rozdílu těchto ustanovení nutno hájiti, že o promlčení dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí za platnosti pravidel č. 143/22 platí jedině a pouze ta ustanovení, podle nichž promlčují se daně přímé, tedy na Slov. předpisy zák. čl. XI:1909 ve znění zák. čl. LIII:1912. Lze tedy v úvahu bráti jedině ta ustanovení cit. článků, která se týkají promlčení daní přímých.

Po této stránce ustanovuje § 85 zák. čl. XI:1909 a ve znění § 37 zák. čl. LIII:1912 toto: Přímé a nepřímé daně, po způsobu přímých daní vybírané pohledávky a dluhy, posléze poplatky promlčují se v následujících případech: 1. Když nebyly vyměřeny do 5 let počínajíc od toho dne kdy a) daňový objekt, pokud se týče daní povinný příjem vznikl,

nebo ohledně daně důchodové a vojenské taxy, kdy daňová povinnost nastala, d) kdy právní jednání, tvořící základ poplatku, k vyměření poplatku bylo ohlášeno.

Z těchto ustanovení jest zřejmo, že den, kdy počíná promlčení, ustanoven jest při daních od toho dne, kdy vznikl daňový předmět resp. kdy nastala daňová povinnost, a jen při poplatcích od toho dne, kdy poplatné jednání bylo ohlášeno.

Poněvadž podle pravidel o dávce z přírůstku hodnoty platí pro promlčení této dávky ustanovení, která platí pro přímé daně, a poněvadž při těchto daních promlčení počíná běžeti ode dne, kdy daňový objekt resp. daňová povinnost vznikla, nutno hájiti, že promlčení pro dávku z přírůstku na Slov. počíná pro zcizitele tím dnem, kdy ve smyslu § 1 dávk. prav. nastal převod nemovitostí. Jest pravda, že podle § 16 každý zcizitel jest povinen do 14 dnů zcizovací jednání, jež jest základem převodu, oznámiti. Poněvadž však dávková pravidla na nesplnění této oznamovací povinnosti, pokud se týče promlčení dávky, nepřipínají žádných důsledků, a vzhledem k přesné dikci § 27 dávk. prav. je vyloučeno použití na dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí analogicky ustanovení daných pro promlčení poplatků, dlužno z toho usuzovati, že promlčení dávky počíná běžeti dnem vzniku dávkové povinnosti, t. j. pro zcizitele dnem převodu.

Jestliže tedy žal. úřad vycházel v daném případě ze stanoviska, že promlčení počalo běžeti dnem uzavření poplatného právního jednání, a jak jest nesporno, vyměřovací řízení zahájeno bylo po projití 5leté promlčecí lhůty, od tohoto dne počítané, dlužno uznati, že nař. rozhodnutí odpovídá zákonu.

Č. 10.481.

Samospráva obecní. — Zdravotnictví: I. Pro otázku, podléhá-li obchodník v Karl. Varech »obchodnému«, nemá významu okolnost, že obchodník je vlastníkem domu v Karl. Varech, který slouží provozování jeho obchodu. — **II.** Rozhoduje v tomto směru okolnost, že firma je protokolována u krajsk. soudu jako samostatná firma společenská s hlavním sídlem v Karl. Varech.

(Nález ze dne 6. dubna 1933 č. 6164.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 9784/32.

V ě c: Firma S. U. v Karlových Varech proti okresnímu úřadu v Karlových Varech o obchodné.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání stěžující si firmy z platebního rozkazu městské rady v Karlových Varech z 2. srpna 1930, kterým byla firmě na základě dekretu dvorské kanceláře z 23. března 1798 a zák. z 27. října 1868 č. 38 z. z. předepsána na sezonu 1930 obchodní taxa týdně 100 Kč.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí nss uvážil:

Stížnost potírá názor žal. úřadu, že firmu S. U. dlužno ve smyslu dvor. dekr. z 23. března 1798 pokládati za cizího kupce. V tom směru